

Glasilo „Slovenskega čebelarskega društva“
za Kranjsko, Štajersko, Koroško in Primorsko s sedežem v Ljubljani.

Urejuje **Francišek Rojina.**

Izhaja 5. dan vsakega mesca in se pošilja udom brezplačno.

Vsebina: Vesti iz podružnic na Kranjskem. — I. N. Babnik: Čebelarjevo leto. Marec. — Iv. Jurančič: Griža. — M. Humek: Kako naj čebelarimo. — Urednik: Slika Breznice in rojstne hiše Antona Janša. — Dopisi. — Raznoterosti. — Poročila občnih zborov. — Avgust Bukovic: Poročilo o občnem zboru »Slov. osrednjega čebelarskega društva v Ljubljani. — Listnica uredništva. — Listnica upravnništva. — Mala naznanila.

Vesti iz podružnic na Kranjskem.

Podružnica v Šmartnem pri Litiji. Občni zbor bo dne 11. marca ob 3. uri popoldne v gostivni gospoda Arkota. Po zboru bo predaval gospod tajnik Bukovic. Leopold Hostnik, predsednik.

Podružnica v Škofji Loki. Dne 18. marca priredi podružnica predavanje v gostivni gospoda Guzela. Začetek ob treh popoldne. Predaval bo tajnik osrednjega društva. Primož Žontar, predsednik.

Podružnica v Kranju. Dne 19. marca ob 2. uri popoldne se bo vršil v gostivni na „Stari pošti“ občni zbor. Dnevni red: 1. Poročilo predsednika. 2. Poročilo blagajnika in odobrenje računa za l. 1905. 3. O kupčiji s čebelami. (Poroča urednik g. Fr. Rojina). 4. O omejitvi jemanja čebel v ajdovo pašo, zlasti glede okolice Kranja. (Poroča g. Karol Završnik). 5. Volitev odbora. 6. Razni nasveti. Ivan Lampe, predsednik.

Čebelarski shodi.

Dne 19. marca popoldne v Rožeku na Koroškem.

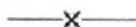
Dne 25. marca popoldne v Komnu na Krasu.

Dne 1. aprila popoldne v Polhovem Gradcu pri Ljubljani.

Povsod bo predaval tajnik Bukovic.

Na Vrhniku se je ustanovila čebelarška podružnica s 26 člani. V odbor so bili izvoljeni sledeči gg.: Franc Furlan, predsednikom, Hinko Rudl, tajnikom, Valentin Košurl, blagajnikom, Markelj Franc in Jerina Mihael pa odbornikom.

Tajništvo.

Čebelarjevo leto.

Marec.

I. N. Babnik.

Pozdravljam te srčno, o pomlad mila,
ker krasne cvetke iz zemljé boš privabila.

Sneg pokriva kakor bel baldahin dremotno zemljo, a bliža se konec temu stanju. Naša rodna zemlja čuti že nekaj tajinstvenega, njeno ogromno telo pretresa prijetna slutnja pomlajenja in prerojenja. Kmalo se bo dičila s krasnimi cvetkami, in človek, nje najvišje bitje, bo zavriskal od veselja. Čebelice pa, te solnčne živalce, se bodo zibale v gorkem zraku in še ta mesec obiskale prve spomladne svoje prijateljice.

Februar je bil zvečine mrzel in snežen, samo par dni je bilo toplih in solnčnih, da so čebele smele malo pokukati v beli svet. Marsikatera radovednica se je varala, ko je menila, da sme napraviti dalji izlet, pa revico je sneg magično, kakor luč vešo, potegnil nase, in bilo je po njej. Zatorej je dobro, da se čebelar zabrani kolikor mogoče izlet, ker če je tudi par metrov od čebelnjaka odmetan sneg, ne pomaga veliko. Slabo se bo godilo panjem, ki so v prejšnjih mescih nastavili preveč zalege, ker bodo potrebovale take družine vode, pa jim je bil dosedaj skoraj zabranjen izlet. Tudi medena zaloga se hitro krči in marsikateri panji bodo kmalu občutili lakoto, če jih čebelar pravočasno ne pokrepi z medom. Panjem, katerim primanjkuje medu, se mora dati med v satovju, in tega ima vsak previden čebelar za silo na razpolago. Imeti morajo sedaj zadosti medu, ker bi drugače zaradi zanikrnosti čebelarja otroci v zibkah trpeli glad. Če pogledamo medeni sat skozi luč, vidimo, v katerem je tudi nekaj obnožine, tak sat denimo blizu gnezda in dobro bomo storili. Jaz imam odbrane take sate, druge brez obnožine prodam odjemalcem, ki ljubijo med v satovju. 12. februarja mi je naročil čebelar, naj mu pošljem takoj pitanca, ker mu čebele gladu umirajo. Kočljivo je vzimiti panji s 3 do 4 kg medu, kakor nekateri delajo. V jeseni se naj gleda na to, da pustimo vsakemu panju 8—10 kg medene vsebine, in do aprila bomo imeli mi in čebele mir. Jeseni se mora opetovano na to dejstvo opozoriti in tudi na shodih omeniti, da se lakomnim odpro oči in se prepričajo, da jim služi v lastno korist.

Ta mesec bomo imeli priložnost se natančneje baviti s stanjem ljudstev. Zaradi lepega vremena prejšnjih mescev je večina panjev stavilo zalego. Da je res tako, smo se prepričali, če smo kakšen panj pregledali in videli pokrito zalego. Ob ugodnem vremenu opazili bomo pri prašenju že mlade čebelice.

S tem mescem se začne pomlad, vsaj pratika nam tako pové. Pa vendar se marcu ne sme preveč zaupati; pokaže nam večkrat svoje zimsko lice. Po vremenu mora čebelar urediti svoje posle v čebelnjaku. V mrazu pustimo panji v miru. Gorki dnevi dajo čebelam veliko opravila v panju in zunaj njega. V panju jim čedalje več zalege množi delo, zunaj pa bodo že obletavale prve spomladanske cvetlice.

V marcu bo cvetelo resje, ki daje čebelam med in cvetni prah, obiskavale pa bodo še teloh, podlesek, zvonček, veternice, kalužnico, borovnico, vrbo, brst, jelšo in dren. Čebelar pa ne sme misliti, da to, kar čebele od zunaj donašajo, zadostuje. Nikakor ne, in če bi bilo vreme še tako ugodno!

Prve cvetlice privabijo razun čebel še drugo ljudstvo v rojih v božji svet. Dijaki in otroci odtrgajo vsako cvetlico, ki jo zasačijo. Mačkovje nekaterim posebno ugaja. Kolikokrat se mi je krčilo srce, ko sem videl popolnoma polomljeno vrbovje; odtrgane cvetlice na potih nam kažejo sled, kjer se je drvila divja vojska. Naša dolžnost je, opozoriti na to oblasti, starše in učitelje; posebno pa naj bi prinašali listi za mladino tozadevne opomine. Le utrgaj cvetico, deni jo za klobuk, doma pa v vodo, a zavrzi jo nikar!

Ako bo v marcu gorko vreme, smemo pregledati stanje ljudstev natančneje, pri slabem vremenu je pa bolje odložiti revizijo do aprila. Ko pregledujemo panjove, si moramo zabeležiti zalogo medu, živalnost in se prepričati o kakovosti matice, kar spoznamo po zalegi.

Panji, ki so oboleli na grizi in niso popolnoma ozdravili, prelozirajmo v nov panj; to se pa sme zgoditi le v gorkem vremenu. Dobro je, da imamo za to določene prazne panji par dni v gorki sobi. V panji damo iz svoje zaloge eden ali dva satnika z medom, tem sledijo satniki po vrsti iz obolelega panjú. Umazano satovje odstranimo, čebele pa stresemo v opremljeni panj, ki ga denemo na staro mesto in ga dobro odenimo.

Razun za živežem izletavajo čebele tudi po vodo, ki jo potrebujejo veliko za pripravo hrane za zalego. Vode je spomladi povsod v obilici, pa boljše je, če si blizu čebelnjaka nabavimo napajališče, ker čebele na mokri in mrzli zemlji otrpnejo. Kako se napravi napajališče, je bilo opisano že v prejšnjih letnikih „Čebelarja“. Jaz imam zraven čebelnjaka dva izdolbena kamna; v izdolbino nalijem vode, ki na nji plava ozko okrižje iz tenkih deščic. Tako napajališče dobro služi. V kamen nalijem vsak dan vode, ki ji pridenem malo soli.

V čebelnjaku ta mesec še nimamo veliko dela, zatorej pripravimo za prihodnje mesce vse potrebno, da ne bomo pozneje plesali ko medved na razbeljenih tleh.

— x —

G r i ž a.

Iv. Jurančič.

Čebelna griža se ne more primerjati z živalsko grižo, drisko, temveč obstoji bistveno v tem, da čebele ne morejo svojega preveč namnoženega blata več držati, temveč ga spuščajo v panju od sebe ter onesnažijo sebe,

satovje in vso notranjščino panjů. Občeznano je, da se čebele v zdravem, pravilnem stanju telesnih odpadkov sploh le zunaj panju otrebijo; le matica, ki jo čebele krmijo s prebavljeno hrano, oddaja vodene odpadke v panju. Vsled griže nastane v panjů torej izredna nesnaga, ki vsled nje pomrje veliko čebel; mnogo se jih spusti iz panjů, pa popadajo na zemljo vsled onemoglosti ali vsled onesnaženih perutnic.

Znamenja griže se lahko spoznajo že iz dosedaj navedenega. Pri žrelu se namreč opazijo sledovi onesnaženja v podobi rjavih marog, in če odpremo panj, se znotraj po stenah in satovju najde veliko takih madežev. Če traja bolezen že dalj časa, prihajajo čebele tudi ob hladnem vremenu k žrelu ter odletavajo in padajo na zemljo.

Griža se pojavlja navadno bolj proti koncu zime. Nekateri jo smatrajo kot bolezen v pravem pomenu besede, drugi pa le kot posledico tega, da se nakopiči v čebelnem telesu preveč nesnage, katere se zavoljo neprikladnega vremena zunaj panjů oprostiti ne morejo. Vsekako pa misleč čebelar ne more trditi, da bi grižavim čebelam glede zdravja ničesar ne manjkalo, razun tega, da imajo prenapolnjeno črevo, kar se bo lahko sklepalo iz naslednjega, ko si bomo natančneje ogledali vzroke te bolezni.

Grižo zamore povzročati mnogo pojavov, kakor: če morajo čebele vsled neugodnega vremena predolgo čakati na izlet, da bi se očistile; večkratno vznemirjanje v zimskem času; trajna huda zima, prezgodnje zaleganje; slaba, neprikladna ali pokvarjena hrana; pomanjkanje vlage ali zraka, preobilna mokrota; prehladni panji, prehlajenje i. t. d. Kot vzroke te bolezni moramo smatrati sploh vse, kar bi zamoglo motiti zimski mir ter povzročati nepotrebno, pogosto, preobilno uživanje. Tudi brezmatičnost je prikazen, ko čebele celo zimo nimajo pravega miru, zato je vsak panj, ki je izgubil matico, že v začetku zime skoraj vselej tudi grižav.

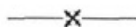
Za zimo neprikladen živež je med vsake vrste, če je v celicah nepokrit, ker se takrat vsled vlažnega zraka v panju v teku zime skisa. Nadalje med od takoimenovane medene rose, jelovega drevja in jesenskega resja, ki ima v sebi neprebavne snovi, primeroma malo vode ter se strjen težko zopet raztopi. Razun tega je še mnogo umetnih izdelkov, s katerimi se izkuša krmiti v nadomestitev naravnega živeža, ki so ali slabo prebavni ali naravnost škodljivi. Zato jih tukaj dalje ne omenjam; čebelar naj krmi z zdravim medom, le v sili z dobrim, čistim sladkorjem.

Kar se tiče panjev, t. j. čebelnih stanovanj samih, zdi se mi mnogo bolj važno, kot bi to mislili na prvi hip. Ako so panji iz tenkih desk, slabo odeti, razpokani, slabo izdelani, da le površno zapirajo, gorkota čebelam sproti odhaja, in morajo te ves čas obilno uživati, se gibati itd., da gorkoto nadomeščajo. Čisti cvetni med, razun prej navedenih vrst, je sicer popolnoma prebaven, vendar od srede zime, ko se začne nastavljati zalega, uživajo čebele tudi cvetni prah, ki ima mnogo neprebavnih snovi. Da igrajo dobro narejeni panji v tem res veliko vlogo, naj služi v dokaz dejstvo, da pri nas, ko imamo do male izjeme izključno le dvostenate panjů, najmanj že 18 let ni bilo o griži slišati.

Da se griža ozdravi, je prvi najglavnejši pripomoček ugoden čas za izlet, da se čebele očistijo mučnega bremena. Če pride tak ugoden dan, naj se skrbi, da pride v panj dovolj svežega zraka ter se nesnaga na dnu panju do čistega odstrani. Še boljše je, če satje in čebele predenemo v drug, čist panj; nepotrebno in bolj onesnaženo satje odstranimo in s čistim zamenjamo. Tako bolno ljudstvo se naj potem sploh na tesen prostor stisne in toplo drži: zvečer mu je pa dobro dati nekoliko zdravega, čistega, malo z vodo razredčenega medu. Če je pa vreme za izlet neugodno, ko smo zapazili grižo, se lahko panj prenese zvečer v toplo zakurjeno sobo; tu se panj celo odpre, da čebele iz satja privró in se v praznem delu očistijo. Pomniti pa treba, da se to sme vršiti le v noči v popolnoma temni sobi. Tudi lahko odprtemu grižavemu panju pridenemo prazen panj, kjer se čebele očistijo; morata pa panja biti tako sklenjena, da čebele ne morejo drugam, ko v prazen panj. Drugo jutro naj se soba razhladi, da se čebele skrčijo zopet v satovje, in panj se prenese na svoje mesto.

Ko je vreme postalo toliko toplo, da čebele že splošno letajo, naj se po griži oslabeledo ljudstvo z godno zalego polagoma ojačuje: pa vendar le po en sat zalege naenkrat, da se satovje vse dobro obsede. Če je kakšen panj po griži tako oslabeled, da ni več kaj prida, naj se ne združi takoj z drugim, temveč šele potem, ko se pokaže zdravega, ker bi sicer z bolnimi čebelami v zdravem panju več škodili, nego koristili.

H koncu še nekaj posebnih nazorov o griži. Weigandt je hotel pred več leti dokazati, da so v zdravem, normalnem stanju čebelni odpadki sploh suhi in trdi*), ter da je vsak slučaj, ko se prikazujejo tekoči odpadki, pri čebelah nekak bolesten stan. Vendar se je ta teorija v teku let srečno pozabila. Nek drug strokovnjak, Freudenstein, je svoje dni trdil, da je griža posledica nekake zadrege, obupa, straha itd., ter je to podpiral z dejstvom, da zlasti brezmatični panji pogosto obolijo na griži. Tudi ta misel spada v dobo bajk.

Kako naj čebelarimo?

M. Humek.

Malo je podjetij, ki bi se pričela izvrševati brez vsake strokovne naobrazbe in pa brez pravega namena. Pri našem čebelarstvu je pa skoraj vedno tako. Marsikdo podeduje čebele po svojem očetu in prične čebelariti, ne da bi se bil prej kaj brigal za očetova opravila pri čebelnjaku. Drugi čuti nekako nagnenje do te živalce. Nabavi si par panjev ali rojev, in čebelar brez znanja in izkušnje je gotov. Tretji najde roj. Hitro si izposodi pri kakem čebelarju star panj, vsadi roj, ga ponese domov, in ako se nihče ne oglasi zanj, si ga obdrži. Sreča mu je mila. Roj dobro prezimi, dvakrat, trikrat roji, vse matice se spraše — in zopet je en čebelar več. Veliko

*) Tako tudi Vilma Rumler.

takih in enakih čebelarjev zastonj čaka leto za letom dobička iz čebelarstva. Če semintje ujame kako krono za med ali vosek, porabi jo pa zopet pri drugi strani za nove panji s premakljivim satjem, za nepotrebno čebelarstvo orodje i. t. d.

Čebelari se pač vobče brez namena. Predno čebelar-začetnik kupi prvi panj in si postavi čebelnjak, mora se vsaj nekoliko poučiti o čebelnem življenju in o namenu čebelarstva.

Izvečine se čebelari radi dobička, le izjemoma se nahajajo ljudje, ki imajo po nekoliko čebelnih panjev zgolj v veselje, razvedrilo in zabavo, ne glede na to, koliko jih stane to veselje. Prirodoslovci „čebelarijo“ v znanstvene namene in ne štedijo z denarjem za drage in lepo izdelane panji.

Za nas je merodajna edino dobičkonosna čebeloreja. Tu pride v poštev med in vosek, ali pa žive čebele kot tržno blago. Ali torej čebelariš na med, ali pa rediš čebele za kupčijo. Česa se ti je poprijeti, je závisno v prvi vrsti od kraja, kjer čebelariš, od čebelne paše, od časa, ki ti je na razpolago, od kupčijskih razmer i. t. d.

Če si tako srečen, da imaš svoj dom v kraju, kjer nudi narava skoz vse leto obilno pašo, potem ni nobenega dvoma, da bodeš imel lep dohodek iz medu in voska.

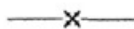
Ker je pridobivanje medu in voska prvoten, in rekel bi edino pravi namen čebeloreje po vsem svetu, naj označim v glavnih potezah, kako se čebelari na med.

1. Izvečine po vsej naši domovini in po razsežnih pokrajinah drugih dežel in držav stremijo čebelarji po tem, da priredijo spomladi čim več rojev. Ob primerni poletni paši se izrojenci in roji toliko okrepijo, da s pridom obero jesensko pašo na ajdi ali vresju (lineburško vresišče). Če té paše ni doma, se čebele prepeljejo včasih več dni hoda daleč v jesensko pašo. Po končani paši se vsi panji stehtajo; najtežji in najlažji se prodajo medarjem, srednje težki (navadno drujci in lažji izrojenci) se obdržijo za pleme. Čebelari se v majhnih panjih z nepremakljivim satjem (kranjski panj, slamnati zvonec i. dr.)

To je najstarejši najenostavnejši način pridobivanja medu in voska. Priporočljiv je za vse tiste kraje, ki imajo srednjo spomladno in poletno, pa obilno jesensko pašo doma ali v bližini; priporočljiv je vsem tistim čebelarjem, ki imajo na razpolago malo časa in vsled tega ne marajo za premakljivo satje.

2. V pokrajinah, kjer ni daleč na okrog izdatne jesenske paše, kjer je pa izvrstna pomladna in poletna paša, tam se čebelari ravno nasprotno. Redijo se namreč močna čebelna ljudstva v velikih panjih s premakljivim satjem. Rojenje se zabranjuje kolikor je mogoče. Navadno niti prncev ne pustijo iz panjev, ampak na vse mogoče načine delujejo na to, da se ljudstva do poletne paše razmnože in razvijejo v prave orjake. Ko nastopi poletna paša na repici, lipi, kostanju i. dr., tedaj je žetev za med. Kjer se tako čebelari, ondi se sliši ob lepih poletnih dneh drdranje točila dan na dan, in velike posode se polnijo z najčistejšim medom, ki se nikakor ne da primerjati z onim naših medarjev.

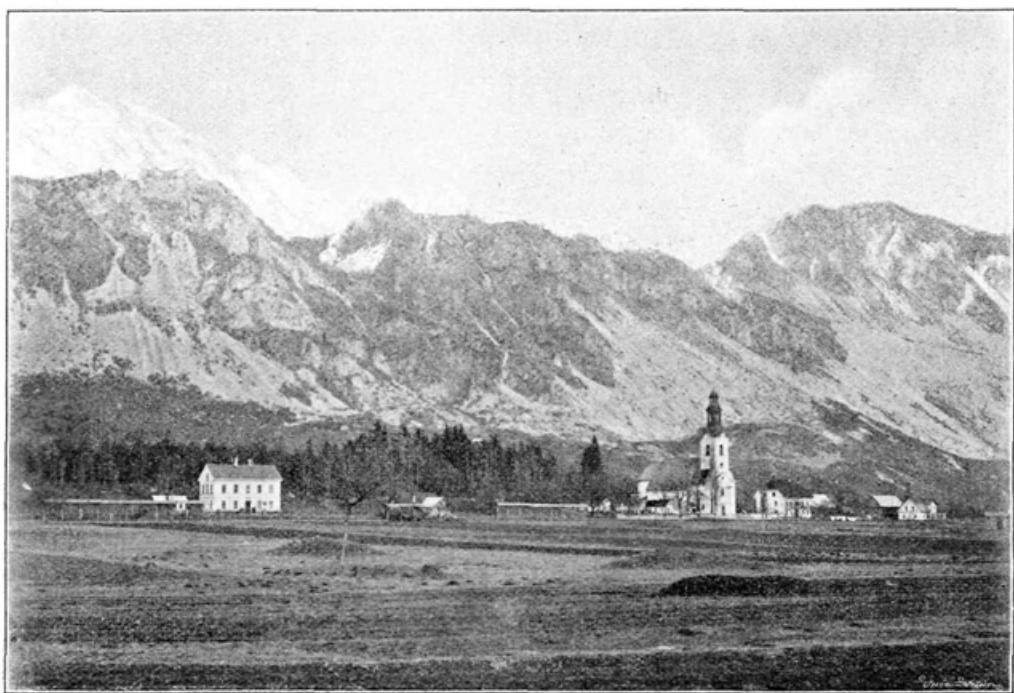
Iz marsikaterega takega orjaškega panju se natoči v par tednih 40, 50 in tudi več *kg* medu. Panju pa ostane še vedno toliko, da ima za zimo dovolj živeža. Koliko vrže tako čebelarstvo, ako je v čebelnjaku 100 ali še več panjev, izračuni si lahko vsadko sam. (Konec prih.)

Slika Breznice in rojstne hiše Antona Janša.

Urednik.

Z nekako takim čuvstvom kot na božjo pot na Šmarno goro, kamor sem zahajal z ranjnim očetom odkar sem bil slekel one hlače, ki se zadej zapenjajo, redno na vsak Veliki ponedeljek, pripravljaj sem se tudi na pot na Breznico, kjer se je rodil naš Janša. Vzel sem tudi našega Natka sabo, ker me je tako neprestano prosil. Na postaji naju je že čakal fotograf, zakaj

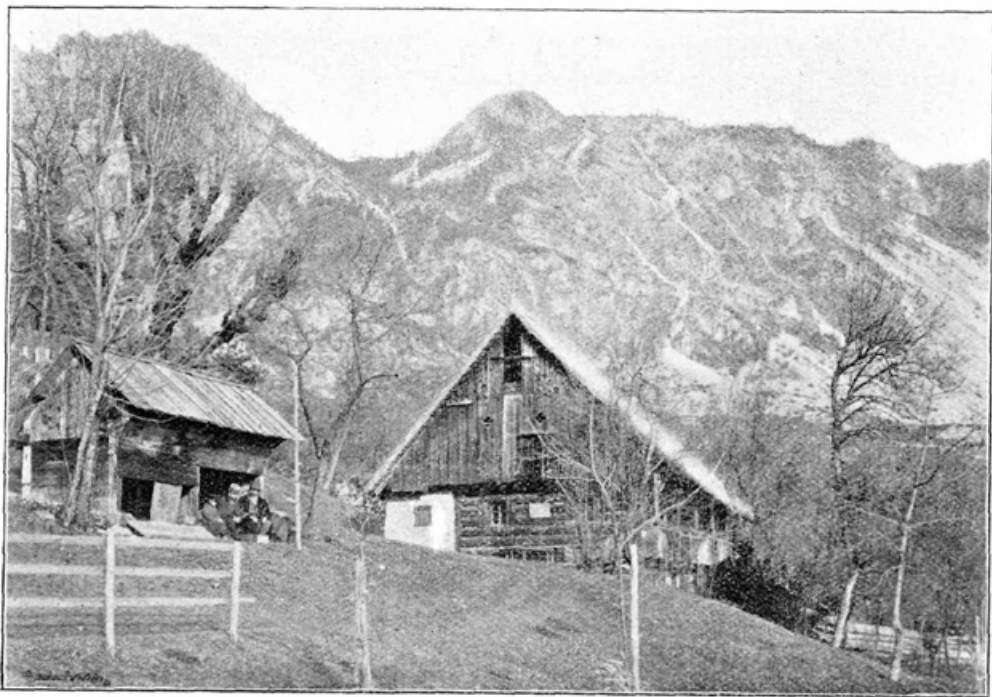
Breznica, rojstni kraj Antona Janša.

namen mi je bil, preskrbeti za Janševo knjigo „Popolni nauk o čebelarstvu“ tudi sliko Janševega rojstnega kraja in rojstne hiše.

Solnce je prav mežeče gledalo s sivo pomrenjenega neba, in ker je barometer le padal in padal, sem menil, da prav lahko začne še znežiti, prav po starem običaju: dan gor, sneg dol! In začetkom januarja bi itak ne bil nikak čudež, če bi se to res tudi zgodilo. Odlašati pa ni bilo tega opravila, in ker je rekel fotograf, da če ne bo bolj megleno, se mu slike gotovo posrečijo, smo se vendarle z upanjem odpeljali.

Med vožnjo sem pravil fotografu, kdo je bil pravzaprav Janša, a če sem bil kaj izpustil, kar je Natka že zdavnej vedel, se je takoj vtaknil vmes, dokler mu nisem poklical v spomin tudi tega, da morajo otroci molčati, kadar možje govoré. Uboga me res bolj kot mámo, zato je takrat, ko sem pravil, da je umrl Janša šele 39 let star, le bolj zase vzdihnil: „Oh, koko je b'lo tega gospoda škoda, de so umrli!“ Poba gotovo ni slutil, kakšno bridko resnico je povedal.

Kako lepo lego ima Breznica! Pod goličasto rebrjo, ki se za njo dviga mogočni skalnati Stol, leži v zatišju rojstna vas najslavnejšega kranjskega, da, avstrijskega čebelarja vseh časov. Le pogledjte sliko, če ni to v resnici

Rojstna hiša Antona Janša.

diven kraj! Potem pa te pašne razmere, kakršne so tod okoli, ki so popisane v današnjem dopisu z Breznice! Breznica, hvala ti, da si vzgojila takega sina!

Najprvo se oglasimo pri gospodu nadučitelju, ki nas povede takoj k Janševi starodavni rojstni hiši, sedaj nadučiteljeva lastnina. S slike vidite, kakšna je. Na koncu, obrnjenem proti nam, je spominska plošča, ki jo je vdelalo čebelarsko in sadjerejsko društvo leta 1884. Ko sem vstopil v prijazno sobico, mi je bilo, kakor da sem v svetišču. Tu torej je zrastel Kuharjev Tonej!

Nekaj korakov od hiše je čebelnjak na taistem mestu, kot je stal Janšev. Če bi mi dal Bog to milost, da bi mogel na stare dni posedati pri tem čebelnjaku, bi mu bil hvaležen. Videti moraš ta zgodovinski kotiček in navdušen boš tudi ti, dragi čebelarski prijatelj. Ali bi mar ne bilo rajsko, takole

z dobrim prijateljem kramljati pri šumečih čebelah, v ustih pa namesto sedajne obligatne cigaretko gorenjsko čedrico? In če bi solnce le pritiskalo in bi nama bilo pod polhovko prevroče, jo deneva pač dol, čeprav zasijeta podnevi dve luni, saj star človek ne more biti „skravžan“. Ko bi šle čebele spat, potem krevljava še midva v svoj „kvartir“; pa kam? Lej ga, tja kamor je Janša hodil.

Omenil sem, da je solnce ono popoldne prav tožno sijalo. Ko pa opazi, kako postavljamo inštrument in kako skrbeče se oziramo tja gor proti njemu, se mu razjasni obraz, kakor da bi uganil zakaj se gre. Iz slike lahko uvidite, da je bila čista njegova svetloba, zakaj podoba hiše je izborna uspela.

Zdaj gremo še na brezniško polje, da ujamemo odtod še pogled na vas v fotografovo škatlo. Tu sem se do dobrega prepričal, da ni več samo slučaj, da smo imeli zopet ugodno priliko za naše opravilo; zakaj ko smo šli po polju, je bilo že skoraj docela oblačno in fotograf je obupaval in vedno priganjal: hitro, hitro! Komaj sem postavil trinožno kozico na sredo ceste, ki pelje v Radoljico ali obratno, odgrne neka tajna moč solncu že precej gosti pajčolan raz obraz. In ravno ko napravi inštrument svoj klips, klaps, znamenje, da je podoba ujeta, se zagrne polagoma zopet solnce, ki ga potem nisem videl dobrih 14 dni. Naj si razlaga kdo to kakor mu drago, zase sem nverjen, da je Janša velik svetnik, ki mu streže tudi solnce.

Za sliki, ki sta bili izdelani potem v Pragi, sem poprosil založnika Janševe knjige, naj jih posodi tudi za „Čebelarja“, in ker so za knjigo že natisnjene, jih je rad odstopil. Hvala mu! Sicer to ni bilo ravno potrebno, ker si bo itak vsak ud gotovo naročil knjigo, vendar naj ima tudi „Čebelar“ nekaj za spomin na Janša.

Dopisi.

Z Breznice. Gospod urednik! Pozivljali ste me z dopisnico, naj vam opišem v svarilen izgled drugim čebelarjem čebelno bolezen „usmrajenost“ — to je izraz tukajšnjih čebelarjev — ki sem jo imel predlansko leto v svojem čebelnjaku. Zadnjič, ko ste s fotografom našo Breznico in rojstno bišo slavnega čebelarja Antona Janša „gor jemali“, želeli ste zopet, naj vam spišem nekaj o tukajšnjih čebelarskih razmerah. Tedaj o slednjem nekaj vrstic, če vam morem postreči.

V našo občino Breznico, kjer je, kakor znano, tekla zibelka najslavnjšemu slovenskemu čebelarju, pripada 10 vasi, ki so skoraj druga poleg druge; od enega konca občine do drugega je kake 4 km. V vsaki teh vasi je še zmirom precejšnje število oseb, ki se pečajo z negovanjem naših imenitnih kranjskih čebelic. Na Breznici sta 2 čebelarja, v Doslovičah 2, v Smokuču 6, na Rodinah 2, v Vrbi 4, v Zabreznici 4, na Selu 4, na Bregu 1, v Žirovnici 2 in v Mostah 1; skupaj torej 28 po številu. Med temi čebelarji sta tudi dva čebelarska trgovca, namreč gg. Egidij Jeglič in Jakob Prešeren, ki pošiljata žive čebele in čebelno orodje daleč po vsej Evropi.

Tudi naše ženske osebe, n. pr. žena čebelarjeva ali sestra ume ogrebsti roje, ve kedaj se izgubi matica pri čebelah i. t. d., zakaj pri odsotnosti čebelarjevi (če je na polju ali če je na delu pri obrtniški družbi na Javorniku) opravlja ženska oseba taka in podobna čebelarska dela.

Kaj ne, gospod urednik, Janšev čebelarski duh še vedno precej živi pri nas. Da se tudi moja malenkost trudi brezniški šolski mladini vcepiti veselje do čebelarstva, je samoobsebi umljivo. V to svrhu postavil sem s podporo slavne kranjske hranilnice v Ljubljani na velikem šolskem vrtu precej velik in precej ličen čobelnjak, kjer se s šolarji praktično urimo že precejšnje število let.

Tukajšnja okolica je ugodna za čebelarijo. Spomladi nam je v bližini imenitna „medarica“ vresje, potem nastopijo po naših bližnjih pašnikih kurice in druge prve spomladanske cvetlice, pozneje imamo obilico cvetočega sadnega drevja, cvetoče trave, posebno „žavbelja“ (pri nas mu pravijo tudi „babjek“), lipa in lippek, da, v primernem vremenu medi tudi smreka, ki ni posebno oddaljena. Celo na ajdi dobe čebele precej medu. Le žal, da nam že dolgo let ne pripušča pravo vreme, da bi si mogle čebele nabrati medu za prezimovanje. Posebno neljub nam je veter, ki vleče iz vzhoda in ki mu pravijo tukajšnji čebelarji „podsolnčnik“; takrat ostanejo čebele pri najčistejšem solncu doma v panju; gorje ji pa, če jo „podsolnčnik“ zasači na cvetlici revica je izgubljena.

Kakor že rečeno, imamo tu precej čebelne paše, a medu le nimamo v obilici, in to posebno radi tega, ker nam naša čebelna trgovca in bližnji trgovci z Javornika, Jesenic in z Mojstrane žive čebele vsako spomlad s slastjo pokupijo, panj po 9 K in 10 K.

Sedaj pa še nekaj malega o čobelnjaku, kjer je najbrže čebelaril slavni Janša in katerega ste, gospod urednik, na fotografiji s Kuharjevo hišo (rojstno hišo Janševo) tudi „gor vzeli“.

Prvotnega Janševega čobelnjaka ni več, pač pa je postavil na tistem mestu l. 1878 še sedaj stoječi novi čobelnjak tedanji čebelar „Kuharjev Janez“ (Jalen Janez) brat tedanjega posestnika Primoža Jalena, ki sta bila sorodnika slavnega Janša. Kot spominek od Janševega čobelnjaka vdejal je v sedanji čobelnjak brun, ki je bil v Janševem čobelnjaku; ta brun je tedaj še videti.

V tem novem čobelnjaku prejemale je tudi moja malenkost od 1888. l. nadalje — celih 8 let — po „Kuharjevem Janezu“ prva navodila, kako je praktično in ne samo po knjigah čebelariti.

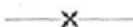
V zamotu vam pošljem, gospod urednik, podobo sv. Trojice, ki jo je naslikal slavni čebelar „Kuharjev Tonej“ (Anton Janša), ki je bil tudi „fajn mavar“. Bila je še pri Kuharjevi hiši shranjena. Da je to podobo res Janša naslikal, trdil mi je mnogokrat prejšnji posestnik Janez Jalen. Imejte jo za spomin na slavnega našega Janša in v zahvalo, ker ste ravnokar priredili njegovo knjigo „Popolni nauk o čebelarstvu“ za slovenske čebelarje. Naj bi ne bilo pravega čebelarja, ki bi ne poznal tega Janševega nauka, saj ima še zdaj polno veljavo!

Brezniški nadučitelj.

Raznoterosti.

Lakota. Vsled suše je nastopila na Španskem pretečeno poletje grozna čebelna lakota. Samo v Andaluziji je padlo 85.000 panjev čebel. Križ božji!

Prvi amerikanski med v Evropi! Ko je Krištof Kolumb našel Ameriko, je poslal na španski dvor med drugimi pridelki tudi sat medu. Da bi bil oni prvi sat tudi zadnji v Evropi. Zdaj bo amerikanski med kmalu preplaval Evropo, zakaj tam se čebelarstvo čudno hitro razširja.

Poročila občnih zborov.

Šaleško čebelarstvo društvo je imelo svoj občni zbor dne 18. februarja t. l. v Šoštanj. Udeležilo se je tega zborovanja 18 društvenih članov. Po načelnikovem nagovoru je poročal društveni tajnik o ustanovnem shodu dne 25. julija 1905 in o drugem društvenem zborovanju dne 23. septembra 1905. Do konca leta 1905. je pristopilo k društvu 28 članov. Sedaj pa društvo šteje že nad 30 članov. Blagajnikovo poročilo je bilo tudi kratko, ker obstoji društvo komaj dobrega pol leta. Temu je sledila volitev novega odbora, pri kateri je bil z vzklikom voljen stari odbor, in sicer: H. Volk načelnikom, Jur. Žak namestnikom, Lukman blagajnikom, Armič tajnikom in Jožef Zagradišnik odbornikom. Po volitvi bili ste še dve predavanji in sicer je predaval tajnik Armič o čebelni hrani, o pitanju v preživljenje in o špekulativnem pitanju; blagajnik Lukman pa: Kako naj čebelar po starem načinu prične čebelariti s premakljivim satjem in sploh modernimi panji. Sklenilo se je še, da se v začetku maja priredita dve zborovanji s predavanjem in praktičnim razkazovanjem v čebelnjakih in sicer eno v Slatinah na Paki, drugo pa v Velenju. Občni zbor bode imelo društvo v bodoče vedno v jeseni.

J. Armič, tajnik.

Čebelarska podružnica v Ribnici je imela 18. februarja t. l. svoj redni letni občni zbor, katerega so posetili razun tajnika čebelarskega društva v Ljubljani, gosp. Bukovica, domalo vsi udje podružnice. Požrtvovalna gospoda predavatelja Buković in Verbič sta v domači lepi besedi marsikaj pametnega pokazala in povedala v podučilo. Hvala jima na tem trudu. Pri tem shodu izrekel je tudi občni zbor prav iskreno zahvalo slavni tukajšni posojilnici za darilce, ki ga je letos blagovolila nakloniti podružnici, ter si drznil izreči željo, da bi sl. posojilnica tudi zanaprej svojo naklonjenost s kakovo podporo pokazala. Podružnici bi bilo potreba si nabaviti več priprav, ki so zelo potrebne vsakemu čebelarju. Te bi se skupno od udov porabljale, ali kaj, denar, denar! Delamo si torej upauje, da bo sl. posojilnica tej za domači okoliš prepotrebni podružnici, ki ji bode edino napredek tu zelo zaostale čebelarske stroke in korist ljudstva na srcu, tudi nadalje podpirala.

A nt. Fabian, tajnik.

Poročilo o občnem zboru

„Slovenskega osrednjega čebelarkega društva v Ljubljani“.

Poroča tajnik Avgust Bukovic.

Občni zbor se je vršil dne 22. februarja ob pol 10. uri dopoldne v mali dvorani ljubljanskega Mestnega doma.

Še nikdar ni gledala ta dvorana toliko odličnih čebelarjev, kakor letos. Pretesno nam je postalo, toliko nas je bilo, in sami ljubi znanci; videl si pa tudi marsikoga, ki si ga že več let pogrešal med zborovalci. Z vseh strani so prihiteli člani na zborovanje in zadovoljnost je obšla vsakogar, če se je ozrl po dvorani. Čuda ni, da je bil občni zbor tako sijajen, saj se je društvo takorekoč pomladilo pod spretnim vodstvom gospoda ravnatelja Pirca.

Gospod predsednik je otvoril zborovanje. V presrčnih besedah je pozdravil zborovalce, zlasti pa gg. Jurančiča, Kurbusa in Zdolška, ki so prišli notri s Štajerskega na zbor. Tudi gospoda poročevalca „Slovenca“ in „Laibacher Zeitung“ ni pozabil pozdraviti gospod predsednik. V širokih potezah je nato podal zgodovino slovenskih čebelarskih društev, ki so se imela toliko boriti za obstanek, a so končno vendarle morala prenehati s svojim delovanjem. Sedanje društvo pa je prebolelo vse težke udarce, ki so se mu zadali, in stoji danes tako krepko, kakor doslej še nikdar, krepkejše nego vsako prejšnje društvo. Za to gre predvsem hvala marljivemu odboru, pa tudi člani so veliko pripomogli, da se je društvo okrepilo. Ni pa samo število članov naraslo, tudi denarno stanje društva je zelo ugodno, kar je glavna stvar. Velika je bila naloga, ki jo je izvršil odbor v minulem letu — je dejal gospod predsednik — a izvršili smo jo radi, ker nas je vodila zavest, da delujemo v prosep svojega naroda. In to nam naj da pogum, da vztrajamo pri delu! Mi hočemo naprej, da si se nam stavijo zapreke. Z nami je večina zavednih čebelarjev, vse drugo si bomo priborili sami. (Živalno odobravanje.)

Sedaj je gospod predsednik pozval tajnika Bukovica, da naj poda:

Poročilo tajništva.

Slavni zbor! Za leto 1905 mi je podati sliko delovanja društvenega odbora. Ne morem se pečati s podrobnostmi, ki so se itak že objavile v „Slovenskem Čebelarju“, a omeniti hočem važnejših zadev, ki zaslužijo, da poročam o njih nekoliko obširnejše.

Če se ozremo v preteklo leto, vidimo, da se je društvo z vso resnostjo lotilo praktičnega pouka o čebelarstvu in organizacije kranjskih čebelarjev. Nismo se ustrašili nešteti ovir, ki so se vedno in vedno ponavljale pri delovanju za našo dobro stvar. Tudi skromna denarna sredstva nas niso oplašila — praznih rok, a z dobro voljo v srcih smo stopili letos prvič med čebelarje in dosegli uspehe, kakršnih se nismo nadejali, uspehe, ki

moramo biti zadovoljni z njimi. Da so se tako sijajno obnesli čebelarški shodi, ni samo zasluga odborova, temveč tudi zasluga naših zavednih čebelarjev! Povsod, kamor smo prišli, smo našli dobro voljo in odprto srce. Marsikak čebelar se ni strašil dolge poti, samo da se je udeležil shoda.

Naše delo ni bilo zaman! 10 krepkih podružnic izpričuje sad truda in njih število se od meseca do meseca množi, zakaj čebelarji pojmiyo moč organizacije in velik pomen čebelarških podružnic.

Shodi so se vršili v sledečih krajih:

Dne 15. januarja	v Litiji;	udeležnikov 92.
„ 22. „	v Kamniku;	„ 47.
„ 29. „	v Mengšu;	„ 16.
„ 19. februarja	v Škofji Loki;	„ 33.
„ 26. „	v Ribnici;	„ 53.
„ 12. marca	v Borovnici;	„ 45.
„ 19. „	v Kranju;	„ 52.
„ 25. „	v Žireh;	„ 65.
„ 26. „	v Logatcu;	„ 28.
„ 9. aprila	v Šmartnem pri Litiji;	„ 26.
„ 30. „	v Rovtah nad Logatcem;	„ 17.
„ 29. junija	v Predvoru pri Kranju;	„ 56.
„ 9. julija	v Gorjah pri Bledu;	„ 53.
„ 30. „	v Trbojah pri Smledniku;	„ 19.

Skupno število udeležnikov 602.

3 napovedani shodi (v Radoljici, Selcih nad Loko in Kamniku) se vsled nenadnih ovir niso vršili.

Podružnice so se ustanovile:

v Kamniku	s 21 člani;
v Škofji Loki	s 20 „ ;
v Ribnici	s 19 „ ;
v Borovnici	s 24 „ ;
v Kranju	s 56 „ ;
v Žireh	s 31 „ ;
v Logatcu	s 21 „ ;
v Šmartnem pri Litiji	s 26 „ ;
v Rovtah nad Logatcem	s 15 „ ;
v Gorjah pri Bledu	s 33 „ .

Predavali šo gospodje: Ivan Lampe (na shodu v Kranju); Anton Jarc (na shodih v Litiji in Šmartnem pri Litiji); Frančišek Rojina (na shodih v Kamniku, Škofji Loki, Kranju, Predvoru, Sori in Trbojah); Mihajl Vrbič (na shodu v Ribnici); Avgust Bukovic (na vseh shodih).

Seveda se bo prirejanje shodov nadaljevalo in ustanovljale se bodo nove podružnice, ki bodo sčasoma brezdvomno glavna opora osrednjega društva.

Shode po Štajerskem je marljivo prirejal gospod Ivan Jurančič, ki je duša bratskega društva za Spodnje Štajersko.

Število članov pa najjasnejše kaže delovanje odbora našega društva. Leta 1903 je prejelo „Slovenskega Čebelarja“ le 346 članov; leta 1904 ga je bralo 744 čebelarjev; a leta 1905 se je razpošiljal v 1211 izvodih.

Od teh 1211 čebelarjev jih je bilo 806 članov društva v Ljubljani, a 405 članov je pripadalo „Slovenskemu čebelarskemu društvu za Spodnje Štajersko“.

Društvene zadeve so se pretresavale v 4 odborovih sejah. Sklepi so se že objavili v „Čebelarju“. Izmed sklepov omenim le najvažnejše: 1. društvo izda knjigi Antona Janše, 2. se udeleži razstave „Zveze avstrijskih čebelarskih društev“ in 3. „Slovenski Čebelar“ mora izhajati 5. dne vsakega meseca.

Med vseh ljubljanskih medarjev je poslalo društvo na Dunaj v preiskavo, a te preiskave še sedaj niso končane.

Pisarniški posli so zelo narasli. Treba je bilo sestavljati obširne vloge, prošnje, odgovarjati na sto in sto vprašanj, posredovati pri prodaji in nakupu čebelarskih pridelkov in čebelarskih potrebščin, dajati nasvete i. t. d., izkratka: pisarniških poslov bo kmalu toliko, da jih posameznik ne bo mogel več obvladati. Največje zlo pri vsej tej stvari pa je, da društvo še danes nima svojega kota, kar zelo ovira delovanje.

S temi podatki sklenem svoje poročilo. Prepričan sem, da bo slavni zbor pritrdil mojim besedam, če rečem: storili smo kar je bilo v naših močeh, vsekakor pa mnogo več, nego je bila naša dolžnost!

(Dalje prihodnjič.)

— X —

Listnica uredništva.

Gosp. I. L. v K.: Da Janševi knjigi še nista izišli, je vzrok ta, ker so se naročili drugi klišiji za 45 podob. Dobili smo jih od založnika 5. nemške izdaje, a so imele nemško besedilo. Spominu slavnega rojaka pa smo bili dolžni nabaviti nove podobe s slovenskim besedilom. Če bo na sv. Jožefa dan lepo, bodele brali novi knjigi že pri čebelah, če bo pa slabo vreme, vam pa pri njih tudi v sobi ne bo dolgčas; vsekako jih bodele že prejeli do taistega dne. — Na razna vprašanja odgovorimo pismeno. — »Čebelar« je poln, torej kar je preostalo pride na vrsto v prihodnji številki.

— X —

Listnica upravnništva.

Gosp. Al. E. v R. Sp. Št. in vsem onim, ki reklamujejo Janševi knjigi: Zaradi podob in drugih težkoč se je dotisek knjig malo zakasnil, kar prizadeti, ki so denar naprej poslali, oprostiti blagovole. Knjigi se takoj, ko bosta dotiskani, začneta razpošiljati. — Gosp. J. Z. v K.: Med-pitanec 5 kg škattla 6 K. Umetno satovje kg 4 K 40 h.

— X —

Mala naznanila.

Pod tem naslovom objavljamo ponudbe članov brezplačno, to pa le dvakrat v letu.

- Vosek, voščine in iztočen med kupuje** vedno Anton Žnideršič v Ilirski Bistrici, Notranjsko.
- Kdor želi **umetniško slikanih končnic**, naj se obrne do slikarja Pavla Šubica v Poljanah nad Škofjoloko.
- Jajca za valenje** od priznanih najboljših jajčaric belih »Leghorn« ter velikih belih »Kohinkina« razpošilja ducat po 4 K Franc Leban, učitelj na Trnovem pri Gorici.
- 50 kg iztočenega medu in parni topilnik** (Deseifejev), še skoraj nov, popolnoma nepokvarjen, proda Martin Podlipnik na Lipoglavu, pošta Radna pri Sevnici.
- 30 kg iztočenega medu proda** L. Tomašič, učitelj v Novaki, p. Čerovlje, Primorsko. 5 kg s posodo vred in poštnine prosto stane 8 K.
- 700 kg zajamčeno pristnega pitanca**, po 1 K 20 h za 1 kg, in tudi **domačo deteljo** po 1 K 15 h za kg proda Mihael Zelnik, čebelar, Dvorje, p. Cerklje pri Kranju.
- 100 kranjskih plemenjakov** z mladimi maticami proda Valentin Pušar Planina št. 9, pošta Cerklje na Primorskem. (Postavi jih na postajo Škofjaloka).
- Seme facelije**, ki je najbolj medeča rastlina, prodajam liter po 70 vinarjev. Seme je lansko, zanesljivo kaljivo, se seje lahko sedaj v spomladi med oves. Martin Kolar, Logarovci, pošta Križevci, Štajersko.
- Kakih **15 plemenjakov v kranjskih panjih** proda Jožef Mrhar na Poljanah št. 15, pošta Št. Vid nad Ljubljano.
- Par prav krepkih plemenjakov** v kranjskih ali nemških panjih proda Jožef Košir v Podjelsah, pošta Kamnik.

Slovensko čebelarstvo društvo v Ljubljani
prodaja

starejše letnike „Slovenskega Čebelarja“.

Cene so: Nevezan letnik (1—6) po 2 K; v krasne izvirne platnice vezan po 3 K 30 h; same platnice so po 80 h. — Pošilja se poštnine prosto. — Lanski letnik je pošel.

Karol Piotrovski

Ljubljana,

Sv. Petra cesta št. 32 (Levčeva hiša).

Izdeluje **kilne pasove, mošnjice za mode. Pasovi za težke kile, moških in žensk**, so tako narejeni, da jih vsakdo nosi brez težav, ker ne tišče. — Cene so zmerne, blago trpežno, postrežba poštna.

Zaloga kirurških priprav iz gumija.

Vse poprave po najnižjih cenah.

Zanesljiv pitanec

ima na prodaj čebelar

Franc Unger v Spodnji Šiški pri Ljubljani.

Cena 1 K 20 h kg.

Čebele kupuje

M. Ambrožič v Mojstrani na Gorenjskem.

Prodaja pa isti umetno satovje iz pravega čistega voska po najnižji ceni.

Semena rdeče detelje (inkarnať), esparsete, facelije, ranjak ali uročnik (Tannen- oder Wundklee)

zelo medunosne cvetlice prodaja

J. KORDIŃ V LJUBLJANI.

Čebele kupuje

Jan. Strgar

čebelar v Bitnjah, pošta Bohinjska Bistrica na Gorenjskem.

Prodaja pa poceni zelo pripravna razstojišča ter umetno satovje iz zajamčeno pravega, čistega voska; cena nizka, postrežba poštena in natančna.

Zaradi preosnove svojega čebelarstva **prodam**

160 malo rabljenih Gerstungovih panjev

s **predno dvojno steno, vratmi in pokrovom**, vse iz 3 cm debelega smrekovega lesa, zunaj barvani, znotraj napojeni s **karbolinejem**, z **mediščem, mrežastim okencem, balonom, 2 slamatima blazinama**, brez satnikov po K 9.—, **brez medišča in blazin** pa po K 7.—.

Panji so cinkani in sploh skrajno trpežno napravljeni. Prilika je tedaj ugodna za onega, kdor se hoče s panji preskrbeti.

Anton Žnidaršič, Il. Bistrica.

Udnina (2 K) in reklamacije naj se pošiljajo upravnistvu „Slovenskega Čebelarja“ v Ljubljani, dopisi in članki za list pa uredniku „Slovenskega Čebelarja“ Fr. Rojnu, nadučitelju v Šmartnem pri Kranju.